

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om utjämning av räntan för offentligt understödda exportkrediter

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att en lag om utjämning av räntan för offentligt understödda exportkrediter skall stiftas.

Enligt propositionen skall handels- och industriministeriet kunna ge ett statsbolag, som skall grundas separat för att administrera ett ränteutjämningsystem för offentligt understödda exportkrediter, förbindelser om att betala räntestöd på basis av ränteutjämningsavtal som har ingåtts mellan bolaget och kreditinstitutet för finansiering av sådan export som understöds med offentliga medel.

Räntestöd skall betalas med stöd av ett ränteutjämningsavtal som ingås mellan ränteutjämningsbolaget och ett kreditinstitut. Detta sker på så sätt att kreditinstitutet betalar ränteutjämningsbolaget en referensränta på OECD-villkor för en offentligt understödd exportkredit. Ränteutjämningsbolaget betalar i sin tur kreditinstitutet den referensränta på i allmänhet sex månader, som allmänt skall användas för valutan i fråga och som motsvarar ränteperioden för krediten på OECD-villkor, ökad med högst 0,25 procentenheter. Skillnaden mellan referensräntorna

får till följd antingen att staten betalar räntestöd till kreditinstitutet eller att kreditinstitutet betalar räntegottgörelse till staten. Dessutom skall staten i förvaltningsarvode betala ränteutjämningsbolaget en årlig ränta på 0,10 procent av varje ränteutjämningsavtals nominella värde.

Räntestödsförbindelser skall kunna ges för krediter som beviljats under åren 1997—1999 och vilkas nominella värde är högst 6 000 miljoner mark.

Avsikten är att den föreslagna lagen skall ersätta det nuvarande systemet, enligt vilket räntestöd endast betalas till Finlands Exportkredit Ab, i fråga om export av kapitalvaror och tjänster som sammanhänger med dem samt projektexport.

I statsbudgeten för 1997 föreslås ett anslag på 5 miljoner mark för utbetalning av räntestöd enligt den föreslagna lagen om utjämning av räntan för offentligt understödda exportkrediter.

Propositionen ansluter sig till budgetpropositionen för 1997 och avses bli behandlad i samband med den.

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 1997.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

Staten betalar i dagens läge, med stöd av lagen om räntestöd till Finlands Exportkredit Ab och om ersättning för bolagets valutakursförluster samt om statsborgen för bolagets kreditgivning (1364/89, ändr. 242/92

och 1408/95), räntestöd för krediter som Finlands Exportkredit Ab (nedan Exportkredit) har beviljat. Enligt lagen har statsrådet rätt att på de villkor som statsrådet bestämmer ge Exportkredit förbindelser om att staten skall betala skillnaden, ökad med 0,25 procentenheter, mellan anskaffningskostna-

derna för de lån som bolaget har upptagit för att kunna finansiera de lån som det beviljat fram till utgången av 1996 och räntan på de lån som bolaget har beviljat.

Räntestöd kan enligt ovan nämnda lag betalas för Exportkredits krediter som förutsätter offentligt stöd och vilkas räntenivå är lägre än marknadsräntan. Sådana är de krediter som Exportkredit har beviljat för finansiering av export av kapitalvaror och tjänster samt för projektexport på de villkor i fråga om exportkreditkonsensus som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) har rekommenderat samt vissa specialkreditarrangemang som baserar sig på avtal mellan Finland och kredittagarlandet.

Om utbetalningen av räntestöd för fartygsfinansiering på OECD-villkor som Exportkredit har beviljat enligt ett fartygskreditavtal och för räntestöds krediter som skall beviljas för den ekonomiska utvecklingen i utvecklingsländerna, d.v.s. blandkrediter, stadgas särskilt.

På grund av den internationella konkurrensen stöder de flesta länder sin exportindustri i olika former. För att stävja den konkurrens som försiggår med finansieringsvillkor har OECD-länderna avtalat om kreditvillkoren för de krediter som understöds med offentliga medel och som löper på minst två år. I denna s.k. exportkreditkonsensus definieras krediternas minimiräntor, maximikreditandelar och -tider samt tidpunkten för amorteringarna. De länder som är föremål för exporten indelas i två grupper utgående från nivå på deras bruttonationalprodukt. Kreditvillkoren fastställs per landsgrupp så att kredittiderna vid den finansiering som gäller länderna i grupp I (industriländer) vanligtvis är 2—5 år från leveransen och vid den finansiering som gäller länderna i grupp II (utvecklingsländer och länder med en lägre grad av industrialisering) vanligtvis 2-10 år från leveransen. I särskilda fall kan kredittiderna överskrida 10 år. Räntenivån i båda landsgrupperna baserar sig på kommersiella referensräntor, som månadsvis fastställs av OECD och som härleds från marknadsräntorna för valutorna i fråga, d.v.s. de s.k. CIRR-räntorna (Commercial Interest Reference Rate). Räntan fastställs senast vid den tidpunkt när exporttransaktionen ingås eller när kreditgivaren avger förbindelse, enligt den räntenivå som gäller vid tidpunkten i

fråga och den är fast under hela kredittiden. I enlighet med konsensus kan kreditgivaren alternativt redan vid det skede när förhandlingar förs ge bindande kreditlöften, där den ränta som uppges är CIRR-räntan för valuta i fråga den dag då kreditlöftet gavs, ökad med en 0,2 procent stor marginal. Kreditgivaren har bundit sig vid räntan ofta redan månader eller i vissa fall flera år innan krediten lyfts.

Ur kreditgivarens och exportföretagets perspektiv är det viktigt att få räntestöd för kreditgivning på OECD-villkor, eftersom det på kapitalmarknaden ofta inte finns några möjligheter att skydda sig mot ändringar i räntenivån, åtminstone inte till godtagbara kostnader. Till följd av att räntan fastställs så tidigt, i enlighet med förfarandet för OECD-exportkreditkonsensus, är det möjligt att i det skede när kreditgivaren kan binda sina medelanskaffningskostnader, har räntenivån på marknaden stigit betydligt från den räntenivå som lovats för en kredit på OECD-villkor. Härvid kan krediten vara förlustbringande för kreditgivaren under hela kredittiden. För att förlusten skall kunna täckas är statligt räntestöd nödvändigt, ifall man vill försäkra sig om exportfinansiering för en transaktion. I motsatt situation, där kreditgivarens medelanskaffningskostnader underskrider utlåningsräntan, krediterar kreditgivaren staten den uppkomna ränteskillnaden, minskad med beloppet för förvaltningsarvodet.

Vid utgången av 1995 var Exportkredits kreditstock 21,7 miljarder mark. Nya krediter lyftes under 1995 för 5,3 miljarder mark. Krediterna på OECD-villkor utgjorde 45 % av kreditstocken vid utgången av 1995 och 20 % av de krediter som lyftes under året. De krediter på OECD-konsensusvillkor som beviljades för finansiering av exporten av kapitalvaror utgjorde 6 % av Exportkredits kreditstock. År 1995 uppgick de nya finansieringsuppgifter på konsensusvillkor som Exportkredit fick till 2 miljarder mark och 329 miljoner mark lyftes i krediter på konsensusvillkor. Utgående från Exportkredits och statens arrangemang för utjämning av räntan betalade staten inga räntestöd för krediter på konsensusvillkor under år 1995. Däremot krediterade Exportkredit staten ränteinkomster på 21 miljoner mark, eftersom bolagets anskaffningskostnader för krediter på konsensusvillkor var lägre än utlåningsräntorna enligt OECD-avtalet.

2. Propositionens mål och föreslagna ändringar

2.1. Mål och medel

Sedan Finland anslutit sig som medlem till Europeiska unionen (EU) från ingången av år 1995 har landet anpassat sin nationella lagstiftning och verksamhet till de regler som Europeiska gemenskapen (EG) har godkänt.

Sedan Exportkredit har avstått från den undantagsställning (Permanent Exclusion) som bolaget beviljades vid anslutningsförhandlingarna vad gäller rådets direktiv (77/780/EEG) om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut, gäller för Exportkredit samma kreditinstitutsregler som för övriga kreditinstitut och bolaget har ingen särställning utgående från lagstiftningen.

Med beaktande av konkurrenssynpunkterna är det följaktligen nödvändigt att ge också andra kreditinstitut, som kan godkännas i systemet, möjligheter att bevilja exportkrediter på OECD-villkor på samma villkor i fråga om räntestöd och räntegottgörelse som gäller för Exportkredit. I regeringens proposition om ändring av lagen om räntestöd till Finlands Exportkredit Ab och om ersättning för bolagets valutakursförluster samt om statsborgen för bolagets kreditgivning (RP 160/95) konstateras också att regeringen har för avsikt att föreslå att lagen skall ändras under år 1996 så att parallellt med Exportkredit också de godkända affärsbankerna inom EU-området senast från ingången av år 1997 skall kunna bevilja exportkrediter på OECD-villkor på samma grunder som Exportkredit.

Genom den föreslagna lagen föreslås det att systemet för utbetalning av räntestöd skall ändras så att den ränterisk som kreditgivningen i fråga om den offentligt understödda exporten medför överförs på staten via ränteutjämningsavtal som ingås mellan ett nytt statsbolag, som skall grundas genom en separat lag, och kreditinstitutet. Enligt systemet skall offentligt understödda exportkrediter kunna beviljas utöver av Finlands Exportkredit Ab av alla inhemska och utländska kreditinstitut som deltar i systemet och som till sina kreditrisker är godtagbara. Lagen skall omfatta de exportkrediter på OECD-villkor som kreditinstitutet beviljar för finansiering av export från Finland av

kapitalvaror och tjänster som sammanhänger med dem samt projektexport.

Ränteutjämningsavtalen skall fungera så att ett kreditinstitut betalar ränteutjämningsbolaget en fast referensränta (CIRR) för en kredit på OECD-villkor och bolaget betalar kreditinstitutet en referensränta på i allmänhet sex månader (LIBOR, HELIBOR eller någon annan motsvarande) som allmänt skall användas och som motsvarar ränteperioden för krediten på OECD-villkor, ökad med högst 0,25 procentenheter. Utgående från skillnaden mellan referensräntorna skall antingen staten genom bolagets förmedling betala kreditinstitutet räntestöd eller kreditinstitutet staten räntegottgörelse. Staten skall dessutom i förvaltningsarvode betala det bolag som administrerar ränteutjämningsystemet en årlig ränta om 0,10 procent av det nominella värdet av varje ränteutjämningsavtal.

Som utgångspunkt för det nya systemet för ränteutjämnings har ansetts att varken exportörernas eller statens kostnader skall få öka jämfört med nuläget.

Genom tillgången till exportkrediter på OECD-villkor skall den finska industrins internationella konkurrenskraft också i fortsättningen tryggas. Långa kredittider och en fast ränta i enlighet med OECD-avtalet är en viktig faktor i synnerhet i den kreditgivning som gäller export till utvecklingsländer och länder med en lägre grad av industrialisering. Exportindustrins offertverksamhet inriktas i allt högre grad just på de här länderna.

2.2. Lagförslaget

1 §. Enligt 1 § skall handels- och industriministeriet ha rätt att ge det statsbolag som har grundats för administrering av ett ränteutjämningsssystem för offentligt understödda exportkrediter (ränteutjämningsbolaget) förbindelser om att ränteutjämningsbolaget med kreditinstitutet kan ingå ränteutjämningsavtal som gäller offentligt understödda exportkrediter.

För att trygga den finska exportens internationella konkurrenskraft bör handels- och industriministeriet kunna bevilja förbindelser om ränteutjämnings under åren 1997-1999 för ränteutjämningsavtal till ett nominellt värde av 6 000 miljoner mark. Utöver för finansiering av export från Finland till utvecklingsländerna skall förbindelsefullmak-

ten också kunna användas för finansiering av export till andra länder till vilka finansiering av export som understöds i enlighet med OECD-avtalet och EG:s bestämmelser kan beviljas.

För att stävja den konkurrens som försigår med finansieringsvillkoren har OECD-länderna avtalat om kreditvillkoren för de krediter som understöds med offentliga medel och som löper på minst två år. I denna s.k. exportkreditkonsensus definieras krediternas minimiräntor, maximikreditandelar och -tider samt tidpunkten för amorteringarna. Enligt den senaste ändringen i OECD-exportkreditkonsensusen, som gjordes år 1995, indelas de länder som är föremål för export, i stället för som tidigare i tre landsgrupper, i två grupper utgående från nivån på deras bruttonationalprodukt. Kreditvillkoren fastställs per landsgrupp så att kredittiderna i II landsgruppen (fattiga utvecklingsländer och länder med en lägre grad av industrialisering) är längre än vid finansieringen av export till länderna i grupp I (rika industriländer). Räntenivån i båda landsgrupperna baserar sig på OECD:s månadsvis fastställda CIRR-räntor. OECD-exportkreditkonsensusen har trätt i kraft genom ett beslut av EG-rådet, vilket gör att den är gällande EG-lagstiftning.

En förutsättning för att en ränteutjämningsförbindelse skall kunna godkännas är att kreditinstitutet har beviljat kunden exportkredit på OECD-villkor för finansiering av export från Finland av kapitalvaror och tjänster som sammanhänger med dessa eller projektexport. Avsikten är också att främst särskilt stora, enskilda projekt (t.ex. där kreditbeloppet överstiger 500 miljoner mark), krediter som kräver synnerligen lång kredittid (t.ex. där den totala kredittiden överstiger 14 år) och andra specialobjekt skall godkännas separat av handels- och industriministeriet för att de skall kunna tas med inom ramen för ränteutjämningsystemet.

Ett eventuellt räntestöd förmedlas den finska industrins utländska kunder till godo i form av en kreditränta som är förmånligare än marknadsräntan och erbjuder därigenom den finska industrin jämbördiga finansieringsmöjligheter med de utländska konkurrenterna.

I samband med att det beräknas hur mycket av bevillningsfullmakten som har använts, beräknas beloppet av en kredit i utländsk valuta enligt den medelkurs för valutan i

fråga som Finlands Bank har meddelat för den dag då krediten beviljades.

2 § I paragrafen definieras de begrepp som förekommer i lagen. Enligt 1 punkten avses med offentligt understödd exportkredit exportkrediter som för finansiering av export från Finland har beviljats på de villkor i fråga om exportkreditkonsensus som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) har rekommenderat. I ett första skede är propositionen avsedd att omfatta den offentligt understödda exporten av kapitalvaror och tjänster som sammanhänger med dem samt projektexport.

Enligt 2 punkten avses med kreditinstitut ett i kreditinstitutslagen (1607/93) avsett finskt kreditinstitut eller ett kreditinstitut som har fått koncession i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och som till sina kreditrisker har godkänts av ränteutjämningsbolaget eller ett annat utländskt kreditinstitut, som till sina kreditrisker kan jämföras med dessa och som enligt bolaget har förutsättningar att sköta den understödda kreditgivningen på de villkor som definieras i samarbetsavtalet och med vilket bolaget har ingått ett samarbetsavtal om anslutning till ränteutjämningsystemet. Samarbetsavtalet skall innehålla huvudprinciperna bl.a. om hur man ansöker om ränteutjämning, om kreditinstitutens anmälningskyldighet, betalningsrörelse och samarbetets giltighet.

Godtagbara kreditinstitut skall enligt kreditinstitutslagen vara finska kreditinstitut och med dem jämförbara utländska kreditinstitut, som är underställda offentlig tillsyn och vilkas huvudkontor är belägna i stater som till sina kreditrisker kan jämföras med finska staten.

Enligt 3 punkten avses med ett ränteutjämningsavtal ett avtal mellan bolaget och ett kreditinstitut om ränta för exportkredit på OECD-villkor. Enligt detta avtal betalar kreditinstitutet bolaget en av OECD fastställd referensränta (CIRR) i valutan i fråga för exportkredit och bolaget betalar kreditinstitutet en referensränta (LIBOR, HELIBOR eller någon annan motsvarande) på i allmänhet sex månader, som skall användas för krediten i fråga och som motsvarar ränteperioden för krediten på OECD-villkor, ökad med högst 0,25 procentenheter. Avsikten är att staten med stöd av ränteutjämningsavtalen skall betala kreditinstitutet LIBOR + 0,25 % p.a., av vilket 0,15 % p.a. är avsett

som förvaltningsarvode åt kreditinstitutet, förutsatt att kreditinstitutets kostnader för medelanskaffning är LIBOR + 0,10 % p.a. När kostnaderna för medelanskaffningen eventuellt sjunker, skall det belopp som staten betalar kunna justeras genom ett beslut av statsrådet.

3 § Statskontoret skall ha i uppgift att sköta utbetalningen av räntestödet och mottagandet av räntegottgörelsen. Statskontoret betalar räntestöd på basis av ett ränteutjämningsavtal till ränteutjämningsbolaget enligt bolagets kalkyl, och bolaget betalar ut räntestödet till kreditinstitutet.

4 § Staten skall i förvaltningsarvode betala ränteutjämningsbolaget en årlig ränta om 0,10 procent av det nominella värdet av varje ränteutjämningsavtal. Ränteutjämningsbolaget är inte avsett att gå med vinst. Avsikten är att ränteutjämningsbolaget skall finansiera sina verksamhetsutgifter, utöver med de avgifter det uppår och med avkastningen från det baskapital som staten har placerat i bolaget, också med det förvaltningsarvode som staten betalar.

5 § Utbetalningen av räntestöd förutsätter att den part som ger stöd utövar effektiv tillsyn för att det skall kunna säkerställas att räntestödet används på behörigt sätt.

Enligt 1 mom. skall handels- och industriministeriet och ränteutjämningsbolaget, som förmedlar räntestödet, övervaka hur ränteutjämningskrediterna används, kostnaderna för och effekterna av dem samt att övriga villkor i besluten om ränteutjämningskrediter uppfylls.

För att tillsynen skall kunna genomföras effektivt föreslås det att i 2 mom. skall stadgas om att handels- och industriministeriet eller en av ministeriet utnämnd granskare skall ha rätt att få handlingar och upplysningar samt att inför granskningen få tillträde till kredittagarens verksamhetslokaler. Denna rätt skall endast gälla myndigheterna, inte ränteutjämningsbolaget. Ränteutjämningsbolaget skall vid behov be handels- och industriministeriet skaffa fram de upplysningar och handlingar som behövs av den som får ränteutjämningskredit. Rätten att få upplysningar skall också gälla sekretessbelagda uppgifter. Den som får en ränteutjämningskredit är skyldig att ge upplysningar och utredningar utan oskäligt dröjsmål.

6 § Det föreslås att i paragrafen skall stadgas om tystnadsplikt för skyddande av den som får en ränteutjämningskredit på så sätt

att de uppgifter som kommer fram vid övervakningen inte får spridas till utomstående eller användas. Tystnadsplikten skall gälla alla dem som vid utförandet av en tillsynsuppgift eller en annan uppgift enligt propositionen har fått upplysningar om en enskilds eller ett företags ekonomiska ställning, affärs- eller yrkeshemligheter eller en enskilds personliga förhållanden.

7 § Statsrådet skall utfärda närmare bestämmelser om verkställigheten av lagen.

3. Propositionens verkningar

3.1. Ekonomiska verkningar

Statens ansvar realiseras med stöd av ränteutjämningsavtalen på så sätt att ett kreditinstitut betalar det bolag som har grundats för att administrera ränteutjämningsystemet för offentligt understödda exportkrediter, en referensränta (CIRR) enligt OECD-exportkreditvillkoren för en exportkredit som ligger till grund för ett ränteutjämningsavtal. Ränteutjämningsbolaget igen betalar kreditinstitutet en referensränta (LIBOR, HELIBOR eller någon annan motsvarande) på i allmänhet sex månader, som allmänt används för valutan i fråga och som motsvarar ränteperioden för krediten på OECD-villkor, ökad med högst 0,25 procentenheter. Dessutom betalar staten ränteutjämningsbolaget i förvaltningsarvode en årlig ränta på 0,10 procent av det nominella värdet av varje ränteutjämningsavtal.

När skillnaden mellan de ovan nämnda referensräntorna är negativ, betalar staten den till ränteutjämningsbolaget (räntestöd) och när skillnaden är positiv, betalar bolaget den till staten (räntegottgörelse).

För krediter på CIRR-villkor som lyftes under år 1995 betalade staten Exportkredit inom ramen för gällande ränteutjämnings-system LIBOR +0,30 % - +0,40 %. Situationen år 1995 kan anses vara genomsnittlig på lång sikt. Avsikten med det föreslagna systemet är att staten skall betala ränteutjämningsbolaget LIBOR + 0,35 % p.a. Bolaget skall för sin del betala kreditinstitutet LIBOR + 0,25 % p.a. och själv behålla 0,10 % p.a. i förvaltningsarvode.

Denna proposition ansluter sig till propositionen med förslag till statsbudget för 1997. I budgetpropositionen föreslås 5 miljoner mark under momentet 32.85.48.

Anslaget får användas för utbetalning av

räntestöd enligt en lag som skall stiftas om utjämning av räntan för exportkrediter på OECD-villkor. År 1997 uppskattas det att nya ränteutjämningskrediter kommer att godkännas för 2 miljarder mark. Anslaget kan dessutom användas för erläggande av ett förvaltningsarvode till det aktiebolag som skall grundas för administrering av ett ränteutjämningsystem för exportkrediter på OECD-villkor.

Utgående från Exportkredits och statens ränteutjämningsystem betalade staten inga räntestöd för krediter på konsensusvillkor under år 1995. Däremot krediterade Exportkredit staten 21 miljoner mark i ränteinkomster.

I det rådande internationella ränteläget skulle förbindelser om ränteutjämning enligt det föreslagna nya ränteutjämningsystemet inte medföra några nettokostnader för staten, utan staten skulle dra nytta av arrangementet, förutom till följd av exportens mångfaldiga effekt också direkt i form av räntegottgörelser som kreditinstituten betalar. Om ränteläget däremot i väsentlig grad ändras från det nuvarande, kan staten med stöd av förbindelserna bli tvungen att betala räntestöd såsom också har varit fallet under det nuvarande systemet.

3.2. Organisatoriska verkningar

För administrering av de ränteutjämningsarrangemang som förs fram i propositionen föreslås det att ett nytt aktiebolag, som skall vara helt i statens ägo, skall grundas separat (RP /). Grundandet av bolaget har inga direkta organisatoriska effekter på statsförvaltningen. Bolaget skall vara en privaträttslig juridisk person i enlighet med lagen om aktiebolag, där staten skall använda bestämmanderätt utgående från sitt aktieinnehav.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen baserar sig på en promemoria av den 29 mars 1996 av en arbetsgrupp för kanalisering av räntestöd för exportkrediter på OECD-villkor. Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid handels- och

industriministeriet. Den har gått på remiss till finansministeriet, utrikesministeriet, statskontoret, Statsgarantcentralen, Finlands Exportkredit Ab, Finlands Bank, Finansinspektionen, Bankföreningen i Finland, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund, Metallindustrins Centralförbund och Företagarna i Finland.

Remissinstanserna ansåg att propositionen allmänt taget var nödvändig. Deras anmärkningar har såvitt möjligt beaktats i propositionen.

5. Andra omständigheter som har inverkat på propositionens innehåll

Propositionen ansluter sig till budgetpropositionen för 1997 och avses bli behandlad i samband med den.

Enligt Romfördraget är utgångspunkten att sådant statsstöd som snedvrider handeln mellan medlemsstaterna är förbjudet. OECD-exportkreditkonsensus har med ett beslut av rådet godkänts för tillämpning inom EG (93/112/EEC) och är därmed gällande rätt inom EG.

Räntestödssystemet för offentligt understödda exportkrediter (L 1364/89) anmälades i tiden i enlighet med avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som ett existerande stödprogram till EFTA:s övervakningsmyndighet ESA (EFTA Surveillance Authority). Sedan Finland har anslutit sig som medlem till Europeiska unionen (EU) skall de ändringar av lagstiftningen som har föreslagits i propositionen meddelas till EU-kommissionen som ändring av stödprogrammet.

6. Ikraftträdande

Giltighetstiden för räntestödsförbindelser som skall ges för finansiering av export på OECD-villkor upphör vid utgången av år 1996. För att den finska exporten på OECD-villkor skall kunna fortgå utan störningar föreslås lagen träda i kraft den 1 januari 1997.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om utjämning av räntan för offentligt understödda exportkrediter

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §

Handels- och industriministeriet har rätt att på de villkor som ministeriet bestämmer ge ränteutjämningsbolaget för offentligt understödda exportkrediter förbindelser om att bolaget med kreditinstituten kan ingå ränteutjämningsavtal som gäller offentligt understödda exportkrediter till ett värde av högst 6 000 miljoner mark åren 1997—1999.

När det sammanlagda beloppet av de ränteutjämningsavtal som avses i 1 mom. räknas ut, beräknas motvärdet i finska mark av varje kredit i utländsk valuta enligt den medelkurs för valutan i fråga som Finlands Bank har meddelat för den dag krediten beviljades.

2 §

I denna lag avses med

1) *offentligt understödd exportkredit* en exportkredit som har beviljats för finansiering av export från Finland på de villkor i fråga om exportkreditkonsensus som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) har fastslagit,

2) *kreditinstitut* ett i kreditinstitutslagen (1607/93) avsett finskt kreditinstitut eller ett kreditinstitut som har fått koncession inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och som är godtagbart till sina kreditrisker eller ett annat utländskt kreditinstitut som till sina kreditrisker kan jämföras med dessa och som har ingått ett samarbetsavtal med ränteutjämningsbolaget om anslutning till ränteutjämningsystemet,

3) *ränteutjämningsavtal* ett avtal som ingås mellan ränteutjämningsbolaget och ett kreditinstitut och som gäller ränta på en kredit som avses i denna lag och enligt vilket kreditinstitutet betalar ränteutjämningsbolaget referensränta (CIRR) enligt OECD-exportkreditvillkoren för den offentligt understödda exportkredit det är frågan om, och ränteutjämningsbolaget betalar kreditinstitutet den referensränta på i allmänhet sex må-

nader, som allmänt skall användas för valutavärdet i fråga och som motsvarar ränteperioden för krediten på OECD-villkor, ökad med högst 0,25 procentenheter,

4) *ränteutjämningskredit* en offentligt understödd exportkredit om vilken ränteutjämningsbolaget och kreditinstitutet har ingått ett ränteutjämningsavtal om utjämning av räntan,

5) *räntestöd* skillnaden mellan de referensräntor som avses i 3 punkten, vilken staten med stöd av ett ränteutjämningsavtal betalar till kreditinstitutet och med

6) *räntegottgörelse* skillnaden mellan de referensräntor som avses i 3 punkten, vilken kreditinstitutet med stöd av ett ränteutjämningsavtal betalar till staten.

3 §

Statskontoret betalar räntestöd som baserar sig på ett ränteutjämningsavtal till ränteutjämningsbolaget, som betalar ut det till kreditinstitutet. På motsvarande sätt betalar kreditinstitutet räntegottgörelse som baserar sig på ett ränteutjämningsavtal till ränteutjämningsbolaget, som betalar den till statskontoret.

Räntestödet betalas och räntegottgörelsen redovisas per kredit på räntans förfallodagar.

I fråga om en kredit i utländsk valuta beräknas räntestödet och räntegottgörelsen enligt den medelkurs för valutan i fråga som Finlands Bank har meddelat och som gällde två bankdagar före räntans förfallodag.

4 §

Staten betalar ränteutjämningsbolaget i förvaltningsarvode en årlig ränta på 0,10 procent av det nominella värdet av varje ränteutjämningsavtal.

5 §

Handels- och industriministeriet och ränteutjämningsbolaget skall övervaka hur räntestödkrediterna används, kostnaderna för

dem och vilka effekter de har samt att de övriga villkoren i besluten om ränteutjämningskrediter uppfylls.

Handels- och industriministeriet eller dess representant har rätt att, utan hinder av sekreterestadgandena, av kreditinstitutet och ränteutjämningskredittagaren för granskning få alla handlingar samt annat material som granskaren anser nödvändiga med tanke på övervakningen samt rätt att för granskningen få tillträde till kreditinstitutets och kredittagarens lokaliteter. Den som övervakas skall dessutom utan oskäligt dröjsmål tillstå handels- och industriministeriet eller den av ministeriet utnämnda granskaren de upplysningar och utredningar som denna har bett om och som är nödvändiga med tanke på övervakningen.

6 §

Den som vid ett granskningsuppdrag eller något annat uppdrag som sammanhänger med övervakningen av ränteutjämningskrediterna har fått kännedom om ett företags ekonomiska ställning eller affärs- eller yrkeshemligheter får inte utan vederbörandes samtycke förutomstående röja eller för egen vinning utnyttja dessa uppgifter.

7 §

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag utfärdas genom ett beslut av statsrådet.

8 §

Denna lag träder i kraft den 199 .

Helsingfors den 4 oktober 1996

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Handels- och industriminister *Antti Kalliomäki*